

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СТРУЧНИ ЛИСТ ЗА СВЕ ПОЛИЦИЈСКЕ РАДЊЕ

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут недељно. По потреби биће ванредних бројева. Претплата се шаље уредништву у Београду „Краљев трг“ до Управе града Београда, а у унутрашњости код овлашћених скупаља или на пошти. Цена је листу: селима, које улазе у састав општине а која је већ претплаћена, чиновницима, учитељима, званичницима, општинским писарима и осталим званичницима у опште годишње 12, полугодишње 6 динара. Гостионичарима и механџијама из унутрашњости годишње 16, полугодишње 8 динара. Жандармима годишње 8, полугодишње 5 динара, ну ови се по овој цени могу претплатити само преко својих командира полицијских односно пограничних одреда. Надлештвима у опште 20 динара на годину. За иностранство: годишње 24, полугодишње 15 динара. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи не враћају се.

ОПШТИНСКИ ПОСЛОВИ

Један општински писар шаље нам овакво питање с молбом за наше мишљење:

Земљоделац има кућу са плацем у селу где живи, но у исто време има још једну кућу са плацем у истом месту у пољу званом „Салаш“. Живи како кад хоће, некад у једној некад у другој, како му потреба за радове земљоделске изискује. Поред обе ове куће са плацевима има довољно земље, коју захтева закон као заштиту и благодјејање, која му се не може узети у попис, за наплату дугова, по пропису § 471 грађ. судског поступка.

Дешава се случај, да тај земљоделац хоће да прода једну кућу са плацем. Пита како ће се применити § 471 тач. 4 гр. судског поступка.

Ево нашег мишљења:

§ 471 тач. 4. грађанског судског поступка изрично захтева и наређује да се земљоделцу заштити кућа са окућницом, која мора у себи садржавати један плуг земље, даље два вола, кола, земљоделски алат, храна за чељад, семе и остало тамо наведено, а поред тога и на сваку мушку задружну главу по пет плугова земље, рачунајући сваки плуг по 3600 квадратних метара. Овако се има рачунати и простор онога земљишта, који се назива окућницом.

Овај законски пропис довољно је јасан. Све остало што земљоделац има а прелази преко овог заштитног законског благодјејања, стоји под његовом слободном управом, и како он нађе за сходно може овим имањем управљати и располагати. Дакле може га по своме разумевању у домаћем газдинству и отуђити, када то за нужно и потребно нађе.

Ово отуђење има своју законску процедуру: Да земљоделац може отуђити што од свога имања, мора судској власти, која издаје и потврђује тапију на продато непосредно имање поднети уверење о томе, да му сем продатог имања остаје још и оно што изрично тражи и штити горе наведено законско наређење. Ова уверења издају општински судови. Формулар истих уверења може се наћи у нашем листу по регистру. Ова уверења пошто су издана од стране општинског суда, морају бити потврђена и од надлежне среске полицијске власти, тако: да се у потврди тврди не само истинитост потписа у печата општ. суда, но и садржина која се у уверењу износи и наводи. Тек такво уверење узме првостепени суд за исправно и приступити процедури око потврђења поднете му тапије.

* * *

Од једног општ. писара добили смо овакву једну судску радњу у даном конкретном случају:

Пресуда

Суда општине Н. као надлежног, по спору Н. Н. тежака из Н. противу масе Н. Н. из Н. коју заступају стараоци Н. Н. масе Н. Н. онд. коју као старалац заступа Н. Н.

Судили су:

Чланови општ. суда

Бележио писар

Због службености пута.

Тужилац је у тужби под № 2.445 од 19. децембра прошле године тражио, да суд осуди тужене масе да му уступе службени пут за долазак у своју њиву звану „Старо село“ пошто

с друге стране нема од куда у своје имање доћи, док не прође преко имања тужених маса, које постоји у истом месту, да му тужене масе накнаде 1.20 дин. положене таксе, и да му плате за дангубу 2 динара.

За доказ да с друге стране не може у своје имање доћи док не прође преко имања тужених маса, увериће се суд на лицу места, а да је преко имања тужених маса и до сада пролазио заклеће се.

Стараоци тужене масе не признају да тужилац Обрад има право службености пута кроз масено имање нити је се туда икада служио, а за доказ да тужилац нема право службености пута кроз масено имање, позивају се на пресуду изабраног суда од 22. августа 1890 године, која је изречена по спору тужиоца Обрада и тужених маса из које се види да тужиоцу није пут досуђен, па на основу поднете пресуде изабраног суда као јавне исправе тражили су да се тужилац од тражења службености пута одбије:

Побуде:

Чињеним извиђајем на лицу места доказано је да тужилац Обрад не може с друге стране у своју њиву доћи док не прође преко имања тужених маса, с тога му се по § 341 грађ. зак., тражена службеност има и досудити да преко имања тужених маса у смислу § 356 истог закона може имати право службености пута онако како је то предвиђено у поменутом законском пропису. На основу изложеног суд овај

Пресуђује:

Да тужене масе уступе службени пут тужиоцу преко својих имања почев са пута, који води кроз „Дебељак“ па право у имање тужиоца Обрада, пут овај биће ширине три метра синором између тужених маса тако да један и по метар ширине пута да маса Н., а један и по метар ширине пута да да маса Н. Овим путем тужилац ће моћи ићи са коњима, извлачити берићет, пролазити са плугом, пешице, а и стоку у пороџу проводити.

Тужене масе да накнаде тужиоцу плаћену таксу у 1.20 динара, и да му плате за дангубу 1 динар.

Пресуду им ову саопштити.

Пресуђено 16. јануара 1900 год. № 2562 у Н.

писар.

(М. П.)

Чланови суда.

Мњења сам да се тужитељ од тражења пута одбије, пошто му такав пресудом изабраног суда није био досуђен, и што се на лицу места не види, да је се тужилац туда икада служио, и према овоме ова му је службеност застарела по пропису § 938 грађ. зак. па да ју је тужитељ и имао, а тужилац Обрад нека се обрати суду, па нека тражи службеност пута куда је се и до сада служио.

Члан суда

М. Т. Вујадиновић.

Суду општине Н.

По жалби №1 52 старалаца тужених маса противу пресуде тога суда од 16. јануара т. г. № 2362 изречене у спору Н. Н. противу речених маса, због службености пута првостепени суд крагујевачки расмотрио је акта и пом. пресуду, па је нашао, да је пресуда изречена на непотпуном и нетачном извиђању овог спора, и да с тога она не вреди по закону, на име: 1.

није извиђена и оцењена средством вештака, које би изабрали парничари, а у присуству парничара на лицу места, вредност спорног пута, па да се та оцена саопшти парничарима на примедбу — § 248. 253 и 257 гр. пост., друго, што се из акта не види, да је онај увиђај на лицу места, односно тужиоцeve преке потребе службености пута спорног — чињен био у присуству парничара, од вештака, изабраних од парничара, који су једино и позвани за овакве увиђаје и оцене вештачке да врше, већ је сам суд од стране својих тројице судија, дакле без вештака и парничара, излазио на лице места и чинио извиђај вештачки, па и у том увиђају нису сви сагласни у мишљењу, због чега овај увиђај не вреди по закону; и треће што су ова тројица извиђача — чланови општ. суда — као вештаци уједно и судили спор овај, а то је противно § 17 и 52. тач. 5 грађ. пост. суд. са чега ни сама његова пресуда не вреди. Четврто: што суд није узео у вид и оцену — писмени доказ — пресуду изабраног суда од 22. августа 1890 год. приложено у акту № 2451, на коју су се парничари позвали, јер о њему се — пресуди — ништа не спомиње у пресуди суда нити се види да ју је суд и ценио као какав доказ, и пето, суд је требао да одреди рочиште за парничаре, па да је од њих узео реч сврх тужбе, одговора на исту, и поднесених доказа те да рекну имају ли још што да кажу и какав нов доказ да поднесу, па да је тек суд после те њихове изјаве и доказе ценио па за тим спор расправлио и пресудио — § 13. грађ. пост. суд.

Из ових разлога а на основу § 20 а и § 166 гр. суд. пост. суд. првост. крагујевачки ништи поменуту пресуду тога суда, као несаобразну закону и препоручује му, да према овим примедбама у свему поступи, па поново узме спор овај у извиђање и суђење.

Акта се враћају

№ 3217.

24. фебруара 1900 год.

(М. П.)

Судија.

Овај писар нас моли да у нашем листу изнесемо наше мишљење по овој ствари, да ли је радња општ. суда правилна и ако није то зашто?

Ево одговора. Радња општинског суда је доиста неправилна из свију оних разлога, које је првостепени суд у својим примедбама навео. Судије ни у ком случају не могу бити вештаци, а вештаци могу бити само они, које парничне стране изаберу, или ако се у томе не сложе, онда они, које суд одреди § 248 грађ. судског поступка. Вештачење се врши на лицу места у присуству једног члана суда и деловође, а вештачки протокол се саопштава одмах парничним странама, које такође присуствују при вештачењу. Затим се одређује понова рочиште, ради коначног извиђаја спора пред судом и изриче пресуда, према доказима који се имају ценити и у разлоге за пресуђење унети.

Дакле у овом случају је извиђај непотпун и противзаконит, према чему је и пресуда општ. суда неправилна.

Једино се не слажемо са примедбама првостепеног суда односно процене вредности пута, јер по нашем мишљењу службеност а нарочито пољска па и она варошка која улази у опсег § 336 непроцењива је. Најзад молили би наше правнике, да ово питање, које се врло често пред општ. сеоске власти појављује, расветле, у овој тачци о тражењу процене за службеност пољску.

ЗЛОЧИН И КАЗНА

РОМАН Ф. М. ДОСТОЈЕВСКОГА

65

Петар Петровић беше тог јутра, из неких узрока, разменио неколико срећака са пет постотака, па сад сеђаше за столом и пребројаваше хартије од вредности и серије у свежњима својим. Андрија Семјоновић, који готово никад не имађаше новаца, ходаше по соби, притворан, као да на све те гомиле гледа равнодушно па и с презрењем. Петар Петровић, на пример, не би ни за што сверовоа да Андрија Семјоновић доиста може на такве новце доиста равнодушно да гледа; а Андрија Семјоновић пак са своје стране, са неистином помишљаше, да је тај Петар Петровић, можда, у стању да о њему тако мисли, па можда чак и прилику жели, да свога младога

пријатеља тим хартијама заголица и подражи, те да га подсети на његово ништавило, и сву ону битну разлику, која је, здр, међу обојицом.

Овога пута налазаше да му је пријатељ неверовно раздражљив и непажљив, ма да се он, Андрија Семјоновић, упустео као да пред њим развија своју омиљену тему о оснивању нове, посебне „комуне“. Кратки поговори и напомене Петра Петровића, које му се омицаху кад престане цврка коштане справице по рачунаљци, дисаху најотворенијим и намерно неучтивим подсмехом. Али „хумани“ Андрија Семјоновић зловољу Петра Петровића приписиваше утиску јучешњег раскида с Дуњечком, па је горео од жеље да што пре о томе почне говорити: баш је имао што шта да каже односно прогресивнога и пропагандског рада, што би могло да утешу његова поштованог пријатеља, и „несумњиво“ користи његову најдаљем развију.

— Какав се то помен спрема ту... код те удовице? од једном упшта Петар Петровић, прекинувши Андрију Семјоновића кад је најзанимљивије говорио.

— Као да не знате; та још јуче смо ја и ви о томе говорили и развијали мисли о свима тим обредима... Али позвала је она и вас, чуо сам. Сам сте с њоме о том јуче говорили...

— Нисам се никако надао, да ће та убога луда на помен да страћи сав новац, који је добила од оног другог лудака... Раскољњикова. Баш сам се овог часа и чудно, кад сам прошао; каквих је тамо јестива и пива!... Позвани су неколицина — ђаво ће знати, шта је то! настави Петар Петровић распитујући и говорећи о том предмету као с неком намером. — Како? Ви велите да су и мене позвали? од једном дода и подиже главу. — А када то? Не сећам се. У осталом, ја нећу ићи. Шта ћу тамо? Говорио сам с њоме само јуче, узгред, о могућности, да јој се као сиромашној удовици чиновничкој једном изда. годишње издржање. И ваљда ме зато позива? Хе-хе-хе!

— И ја нисам намеран ићи, рече Лебезјатњиков.

— Него шта! Својеручно одвалиште! То је стид, разуме се! Хе-хе!

— Ко одвалио? Ко ме? намах се збуни па и поцрвене Лебезјатњиков.

— Је л' те, Катарину Ивановну мислите, на оно пре месец дана? Баш сам о томе слушао јуче... Красна су ти та убеђења!... Па и женско питање је њу раздрагало. Хе-хе-хе!

Петар Петровић опет, као умирен, узе да цврклоји по својој рачунаљци.

— То је све само приклапање и опадање! плану Лебезјатњиков, кога непрестано плаше опомене на тај догађај. — Није то тако ни било! То је нешто друго... Нисте ви тако чули; сплетка! Ја сам се тада просто бранио. Она ме прва напала ноктима... Сву ми је браду очупала... Мислим, да је свакоме допуштено бранити своју личност. Уз то још ја никоме не допуштам да ме напада... Из начела. Јер је то готово деспотизам. Шта сам и могао да чиним: да, ваљда, стојим пред њом? Ја сам је само одбио.

— Хе-хе-хе! настави Лужин пакосно да се подсмева.

— То ви само с тога пркосите и дирате ме што сте сами љути и срдити... А то је којешта, и никако, баш никако се не тиче женског питања! Ви тако не мислите; а и ја сам мишљења, да, ако је већ усвојено, да је жена равна човеку, у свему, па и у снази (што се и потврђује), то, мора бити, и ту има једнакости. Свакако, ја сам судио по томе, што такво питање не мора и да постоји; јер не мора бити боја, и да се случајеви боја у будућем друштву не могу замислити... и да је, свакако, необично тражити једнакости у боју. Ја нисам тако глуп... премер, уосталом, боја има... Хоћу рећи, да га после неће бити, али сад још има тога... пфуж, до врага! Ви можете да збуните! Али не идем ја на помен због тога непријатног случаја. Просто нећу из начела, јер нећу да учествујем у тој одвратној предрасуди о помену; ето зашто! У осталом, могло би се баш и отићи, тек само да се мало понасмејемо... Али жао ми је што попова неће бити. Иначе бих свакако отишао.

— То јест, засели би за туђу гостољубиву трпезу, па би тад пљували и на њу, и на оне, који су вас позвали. Је ли тако?

— Никако пљувати, него протестовати. Корисну сврху имам. Ја могу постранце потпомагати развиће, просвећивање и пропаганду. Сваки је човек дужан да просвећује и пропа-

тира да, можда, што оштрије, тим боље. Ја могу да бацам идеју, зрно... Из тога зрна израста факт. Чиме их ја вређам? Испрва ће се осећати увређени, а после ће и сами се уверити да сам им ја користи учинио. Код нас, ено, окривеше Ђеребеу (што је сад у комуни), да је оставила породицу и... удала се, па оцу и матери писала, како неће да живи уред предасуда и ступа у грађански брак; а да је као и сувише сурово било што се тако према родитељима понашала, и да их је могла поштедети, писати мекше, нежније. По моме мишљењу, то су беспослице, нити је потребно било мекше и нежније писати, него напротив, напротив, баш ту ваља протестовати. Ево, Варенца је седам година живела с мужем, па је двоје деце оставила, и мужу одрешито и на пречац рекла у писму: „Увидела сам, да с вама не могу бити срећна. Никада вам нећу опростити што сте ме варали кријући од мене, да постоји другогаче уређење друштва, посредством комуне. То сам скоро сазнала од једног племенитог човека, коме сам се и поверила, и заједно с њиме заснивам комуно. Говорим отворено, јер сматрам да није часно да вас обмањујем. Останите како вам је воља. Не надајте се да ћете ме вратити, сувише сте закаснили. Желим вам срећу“. Ето како се пишу таква писма!

— А је ли та Ђеребева она иста за коју сте онда говорили, да је у трећем грађанском браку?

— У другом је, и ништа више, ако је судити право! Па нека је и у четвртном, па макар и петом, све то није ништа! И ако сам икад зажалио што су ми отац и мати помрли, то сад зацело. Неколико сам пута чак и маштао о томе, како бих ја њих, да су живи, огрејао протестом. Намерно бих тако удепсио... Ето што ти је некакав тамо „истргнут лист“, „одломљена гранчица“, фуј! Показао бих ја њима! Задивно бих ја њих! Одиста, жао ми је, што никога немам!

— Да би га задивили! Хе-хе! Е па, нека то буде како вам је угодно, прекиде га Петар Петровић, него, рециденте ми ово: ви већ знате ћерку његову, тога покојника, ону малу? Је ли то чиста истина што о њој говоре, а?

— Шта то? Мним, то јест, моје је лично уверење да је најнормалније стање женскиња — то стање. А и зашто не? То јест *distingues*. У садашњем друштву оно доиста и није савсвим нормално, јер је изнуђено, а у будућем биће савршено нормално, јер ће бити слободно. Па и сада жена има право: страдала је, и то је био њен фонд, тако рећи, капитал, којим она има пуно права да располаже. Разуме се, у будућем друштву неће требати фондова; али ће женина улога бити назначена у другоме, дата правилно и рационално. А што се тиче лично Софије Семјоновне, ја, у садашње време, гледам на њене поступке и радњу као на енергични и оличени протест против друштвена уређења, и за то је дубоко поштујем; шта више и радујем се гледајући је!

— А мени су пак причали да сте је ви баш и одагнавали одавде из станова!

Лебезјатњиков се и распомами.

(Наставиће се).

П О Т Е Р А

Драгић Ранковић, из Брочине среза јадранског, бив осуђеник београд. казнен. завода, који је био пуштен условно а под 23 јулом т. г, помиловац, извршио је 17 пр. м. опасну крађу Владиславу Станковићу из Пасковца и однес му: 400 динара у банкама и једну ниску талира, па је 20 пр. м. лађом допутовао за Београд, и вероватно да је продужио пут за Ниш. Драгићу је 19—20 година, повисок, крунан, ћосав. плав. Од одела имао је на себи гунче и уске чакшире, опанке и шубару — све ново. Начелник среза јадранског актом Бр. 12.164, моли све власти да Драгића живо потраже и са нађеним надлежно поступе. Исти се може упутити и Управ. града Београда с позивом на Бр. 19619. (Кад су сликани осуђеници он је већ био пуштен условно, с тога немамо његове слике.)

Симеон П. Ренедић, тежак из села Плавне, ср. брзопаланачког, окр. крајинског, решењем начелства окр. крајинског од 3. септ. Бр. 7550 оглашен је за хајдука, пошто се није хтео предати власти у одређеном му року, према чему од данас

слободно је свакоме убити га. Начелство окр. крајинског моли све власти да ово одмах обзнане у својим подручијима. Опис Симеонов са сликом изложен је у 33 броју на 260 страни „Полицијског Гласника“.

Ноћу између 2. и 3. о. м. из притвора ово-среског побегао је Тома Танацковић, родом из Босне а који је живео у овом срезу у, последње време у селу Дрежвцу, и који је био под ислеђењем и у притвору за три дела. Тома је висок, прав, црномањаст, има густе бркове, брије се, зулуфе пустио, на једном образу има белегу од убоја, у чакширама, гуњу, фермему, опанцима, а на глави шубару. Има жут јанцик. Доста је опасан. Начелство ср. посавског моли све власти да овог лопова потраже и нађеног њему спроведу. Акт Управе Града Београда Бр. 20805.

Два непозната зликовца напали су ноћу између 25. и 26. о. м. на кућу Милорада Симића у Мијоници, ср. црногорског, ужичког округа, па Милорада и његове укућане везали и изнудили 230 дин. у банкама и 207 дин. у сребру. Од ствари: једну кесу од дебелог платна, новчаник, један никлени сат са 3 капка, 1 опанке, 1 трубу веза, 9 арш. сукна, 1 ножић, једну повећу мараму. Један од зликоваца имао је панталоне од сурога сукна, замотан по глави шалом, говори танко. Други зликовац је исто тако био одевен, омален, црномањаст, говори крупно, обријан, на глави је имао велики фес без кићанке. Наоружани су били пушкама, револверима а један је имао и нож јатаган. Начелство окр. ужичког моли све власти да зликовце потраже и с покрађом њему их упуте. Упр. Гр. Београда Бр. 20170.

Ноћу између 14 и 15 о. м. непознати лопов украо је једну кобилу Гаје Кованчића. трг. олд. која је била на пашњаку општине реновачке. Кобила је доратаста, на челу цветаста, трбушата, висока 130 сант., 14 јој је година поткована немачким ковом. Сопственик даје 10 дин. награде ономе ко је нађе. Начелник ср. посавског моли све полиц. власти да лопова пронађу и са покрађом њему стражарно упуте. Акт управе града Београда Бр. 19767.

Јосим Мандић, из Доброселице, коме је 55 год., очију граорастих, раста средњег, леђа погнутих, у пеленгаћама, гуњу и зубуну црне боје, на ногама има ужичке опанке, познати дупеж и коњокрадац, отумарао је од куће пре 15 дана и мисли се да се удружио са Николом Павковићем, познатим лоповом из Турске, који чешће овамо прелази и чини разна злочина дела. Највише се издају као привидни надничари. Павковићу има 40—45 год. средњег стаса, више смеђ, но црномањаст. Начелник ср. златиборског моли све власти да на ове лопове обрате пажњу и, ако буде могућно, да их похватају и стражарно њему спроведу. Упр. града Београда Бр. 20785.

Непознати лопов увукао се ноћу између 22. и 23. пр. месеца у стан Павла Илића, плосера из Крагујевца и из истог украо: два зимска капута од затвореног плавог штофа; на једном је капуту јака од црног сомота а на другом од штофа. Један пар летњег одела од штофа браун, једне панталоне обичне, један шешир црн, нов, са широким ободом округлим и шест кошуља мушких половних. Начелство окр. крагујевачког актом Бр. 16224., моли све власти у земљи да у кругу своје потраже лопова и њему га са покрађом стражарно спроведу. Исти се може спровести и Управи града Београда с позивом на Бр. 20575.

Ристи Ђимовићу и Миливоју Ђимовићу из Полаша, окр. топличког, ноћу између 20. и 21. пр. мес. између Бресника и Грбовца, где су били заноћили, украдена су три коња и одведени. Ристов је коњ алатаст, раста обична, стар 5 год., под самаром. Миливојев један коњ је кулаш, стар 9 година, у десну ногу путаст; друго је кобила врана, стара 3 године, на десној слабини има белег од убоја. Начелство окр. топличког моли све полиц. власти да лопове пронађу и са покрађом њему стражарно упуте. — Упр. гр. Београда Бр. 20436.

Миласав Таџић, обућар из Неготине, обратио се молбом Управи, да му потражи жену и дете. Она је одбегла са Ђорђем Тодоровићем, момком и покрала га. Жена му се зове Јула има 20 година, стаса средњег, очију црних, лица смеђег, има белегу на једној обрви, по лицу неколико ситних младежа, одело варошко, чешља се немачки. Дете има 3 год., бело, очи црне. Моли да се спроведе њему на продужење брачног живота.

Управа града Београда моли све власти да именоване потраже и ако их нађу да јој их спроведу с позивом на Бр. 20082.

Милун Митровић, сељак из Јасике, има по својој кривици да одговара код начел. ср. ужичког, но чим је за ово дознао утекао је некуд. Њему је 65 год., смеђ, проседих, кратких бркова; од одела носи чакшире, гуње, јелече од сукна, на глави шубару, на ногама опанке. Начелство окр. ужичког актом Бр: 16534., моли све полиц. власти да Милуна пронађу и њему стражарно спроведу. Власти ближе Београду, могу га спровести Управи гр. Београда с позивом на Бр. 20986.

СКРЕЋЕ СЕ ПАЖЊА.

Лука Јовановић, звани „Челебија“. Још у децембру 1897 год. Лука је био у затвору Управе града Београда и под истрагом као саучасник у делу прављења лажноганаовца са Светозаром Крстићем (види бр. 5. стр. 31. П. Гл. 98 год.) и Петром Ракоњцем (бр 18. стр. 142 П. Гл. 97 год.) па је по издржаном притвору протеран у унутрашњост Србије у цели да у мањем месту буде под јачом контролом власти. Лука је опет дошао био у Београд, и овде због крађе буде квартал самалеским осуђен на затвор и прогонством у округ руднички на годину дана и 4 мес. полиц. надзора. Према извештају начелства окр. рудничког, Лука је побегао испред спровода за срез драгачевски где му је одређено било да осуду издржи.

Како је Лука стара индивидуа, на коју треба мотрити, то се скреће пажња властима да га потраже и нађеног именованом начелству стражарно спроведу. Њему је сад 60 год. родом је из Новог Пазара; у оделу је цивилном — поцепаном. О проналаску треба известити Управу града Београда, с позивом на Бр. 19789.

Станоје Богдановић, у коцкарском друштву звани „Црца“ родом из Лелића окр. ужичког; због више злочиначких дела био је осуђен на 20 година робије, па је по опроштеној му казни помиловањима пуштен 23. јула т. г. и исправом упућен у своје место на становање, с тим, да тамо издржи 5 година полицијског надзора. Станоје није хтео тамо отићи, већ је отишао некуд на другу страну Србије, јамачно, да свој стари занат продужи. Начелство окр. ужичког актом Бр. 11901 извештава о овоме све полицијске власти с тим, да Станоја потраже и подвргну га издржању полиц. надзора. Износимо му најновију слику да проналазак његов омогућимо, јер Станоје мења своје име. Он је и као побегли осуђеник ухваћен по нашој слици изнегој у 6 броју 1897. год. на стр. год. Акт управе града Београда Бр. 20434.

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА

На смрт и „вечиту“ робију. Ми смо у 19. броју „Полицијског Гласника“ од ове године опширно и фељетонски описали извршено тајанствено убиство над баба Катом Н. родом из Великог Бечерека у Аустро-Угарској (у Банату), која је још од 1872. године прешла у Београд, ту се стално на-станила и служећи провела 25 година. Живојин Мојсиловић, жандарм и његсва милосница Лепосава Вукосављевић, у фебруару 1897 примили су баба Кат у становање код њих и једне ноћи истога месеца и године, убију баба Кат у, опљачкају је и леш изнесу и баце у Таш-Мајдан где је и нађен.

Живојин и Лепосава убили су бабу да би дошли до 16 дуката, али зато, — ако и виши судови одобре — он ће изгубити главу а она — саучасница његова — отићи ће на 20 година робије.

У ранијем нашем опису овога злочиначког дела рекосмо: „Заклела се земља рају да се сваке тајне знају“. И заиста, злочин је откривен, ма да је то било после скоро три и по године, и правда ће бити задовољена.

Ми смо у споменутом броју донели слику убице Живојина, но сад, по што је дневна штампа заинтересовала публику, изнетом пресудом првостепеног суда за град Београд, којом је Живојин осуђен на смрт,

а Лепосава на 20 год. робије, ми износимо слике њих обадвоје.

ИЗЈАВЕ, ПОРУКЕ и ОДГОВОРИ УРЕДНИШТВА

г. Аксентију М. Савићу, секретару општ. неготинске. Ваше писмо од 31 пр. м. примили смо, и на њ ћемо Вам одговорити у првом од идућих бројева, докле ово питање озбиљно проценимо и дођемо до тачне одређености средством наших правника. Доиста, код наших општинских судова неједнако се наплаћује такса. Негде чак долази и до произвољности. Ми смо уверени, да се то не чини што се тако хоће од стране часника, но што нигде нема прецизне законске одредбе. И грађански поступак и закон о таксама, садржавају таблице за таксу код општ. судова, па се услед тога поједини општ. судови буне, те наплаћују ове таксе, како их који разумевају. Да неби овако и даље ишло, и да би одговорили законским захтевима, у интересу општ. каса а и у интересу грађана, који пред општ. судове долазе — ми смо настали на томе, да израдим таблицу за све оне таксе, које се код општ. судова наплаћају, било у готову, било у таксеним маркама, и ову таблицу ћемо одштампати у нашем листу.

Изволите се чешће јављати са по којим радом; рачунамо да ћете допринети користи општинским пословима.

Због прекјучерашњег празника овај број издајемо на пола табака, пошто би иначе закаснили. Идуће недеље даћемо два броја једновремено, да тиме ово надокнадимо.